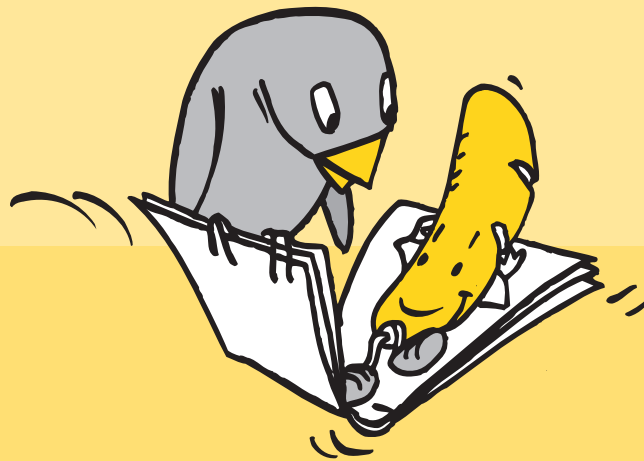

Maria Vinuesa i Carles Gràcia

En Daurat viatja pel món

En Daurat viatja pel món

Intermón
Oxfam

Direcció col·lecció: Raquel León

Consell assessor: Mª Àngels Alié, Carme Batet, Mireia Claverol, Anna Conangla, Montse López, Juan Manuel Matos,
Laura Mendoza, Elena Millá, José Palos, Ferran Polo, Vanessa Quintana, Maria Rico

Traducció: Marta Campo

Coordinació producció: Elisa Sarsanedas

Disseny coberta i interiors: Lluís Torres

1a. edició: juny 2003

© Autoria: Maria Vinuesa i Carles Gràcia

© Il·lustracions: Àngel Sauret

© Intermón Oxfam

Roger de Llúria, 15. 08010 Barcelona

Tel. (93) 482 07 00. Fax (93) 482 07 07. E-mail: info@IntermonOxfam.org

ISBN: 84-8452-197-4

Dipòsit legal: B-26.239-2003

Realització: MC producció editorial / Pàgina 98

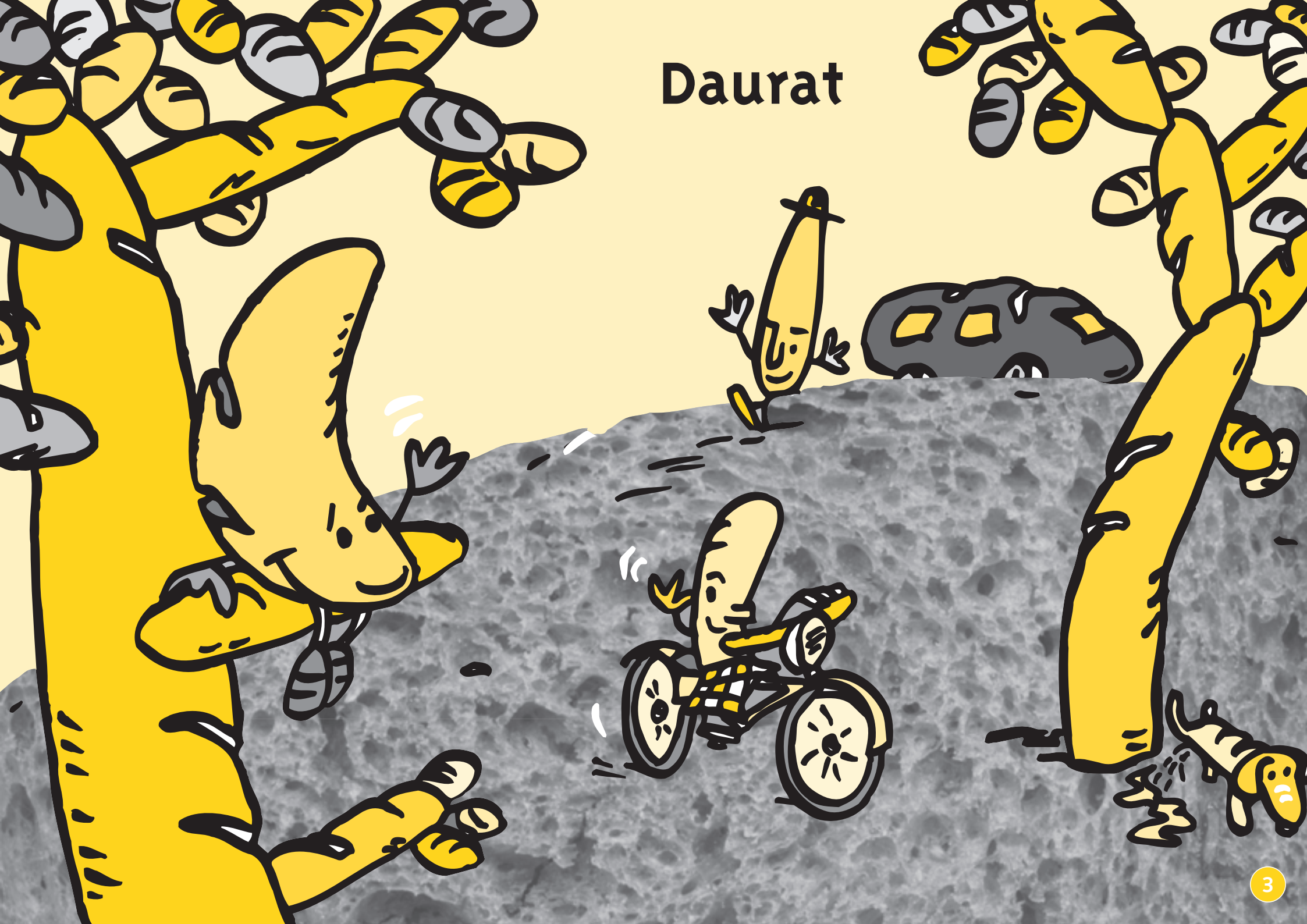
Impressió: EGS, Rosario, 2 (Barcelona)

Imprès a Espanya

Queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*.

Imprès amb paper exempt de clor.

Daurat

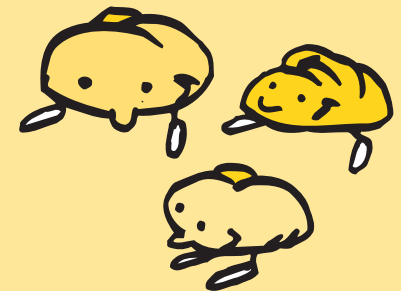

Dibuixa els teus millors amics i amigues

amics

Quin camí seguirà en Daurat per trobar les seues amics?

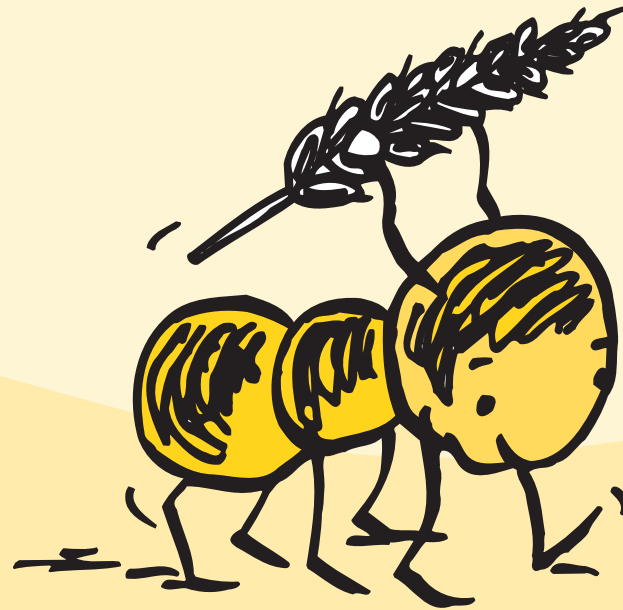
camí

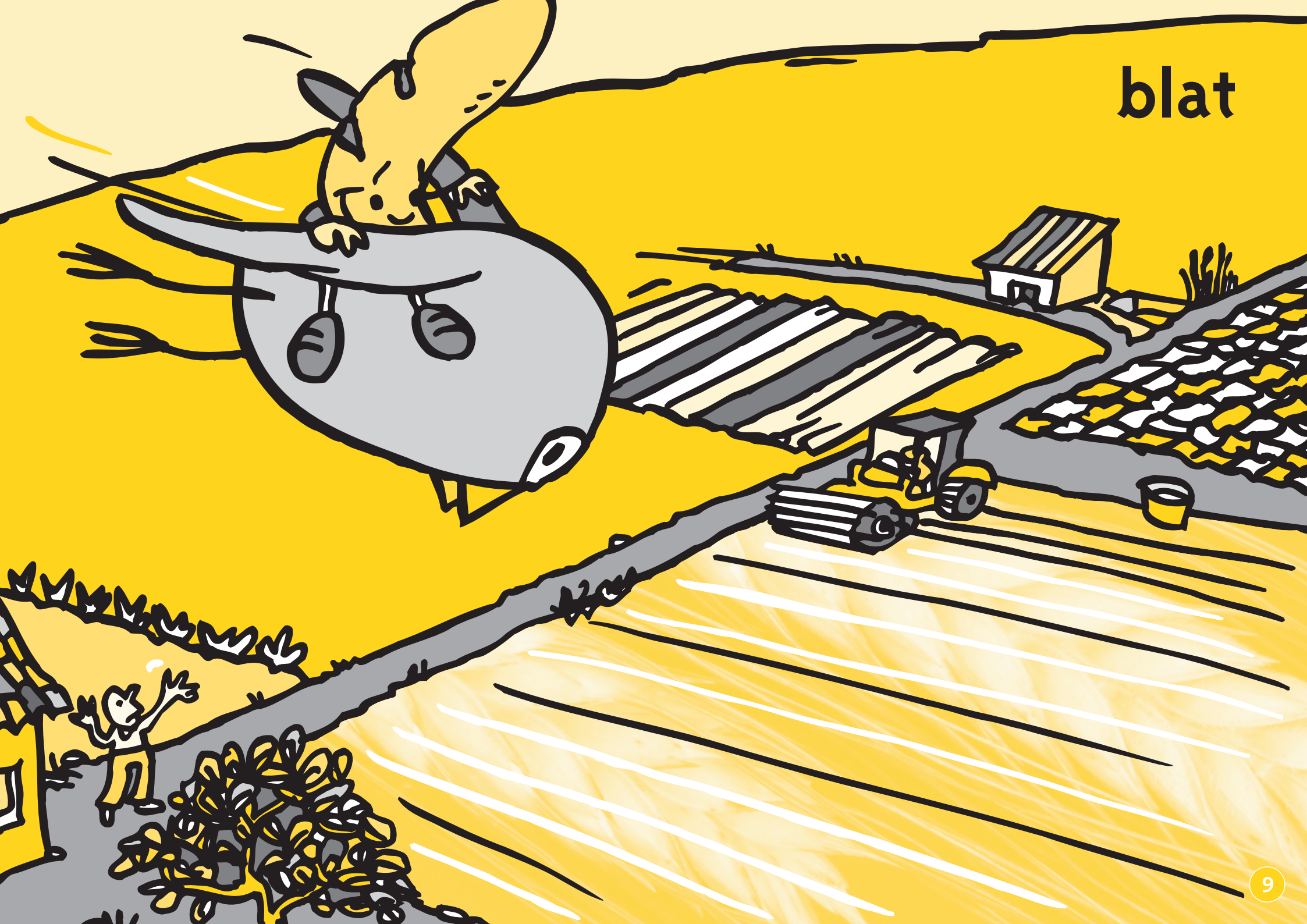
El blat

Quan el blat
és ben madur
ell tot sol cau
de l'espiga,
quan el blat
és ben madur
la formiga se l'enduu.

J. M. Guasch

blat

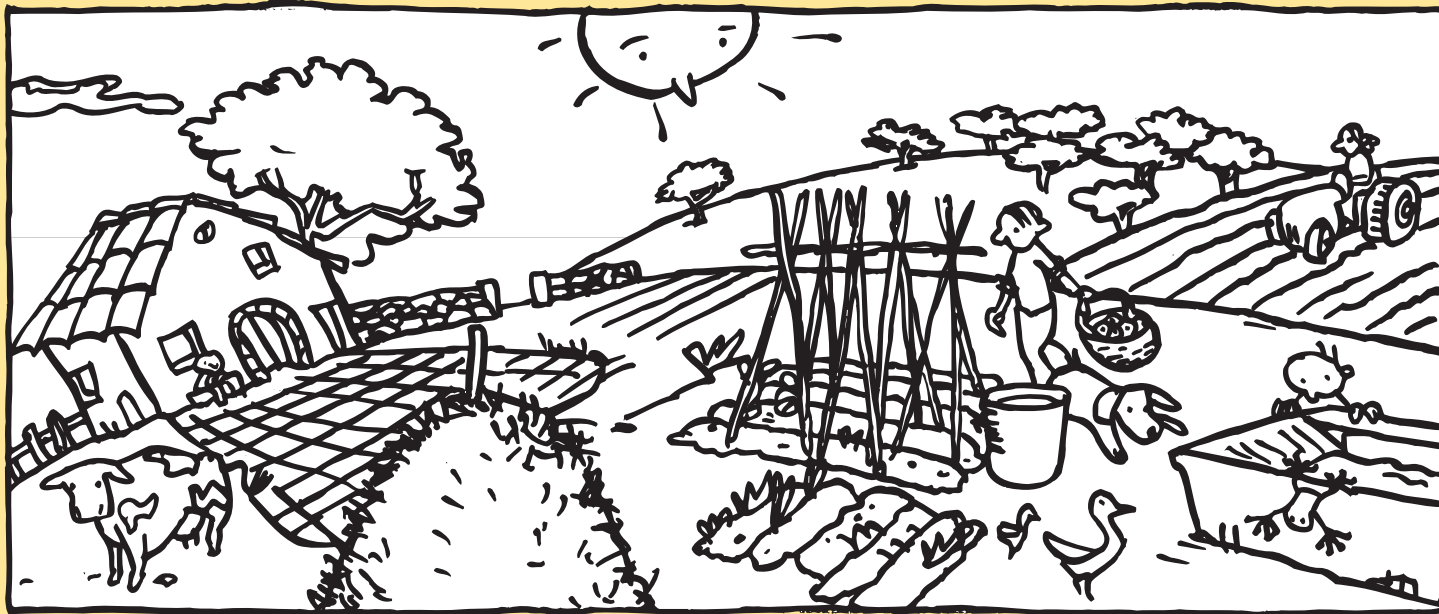
Identifica aquests objectes i busca la botiga on els venen

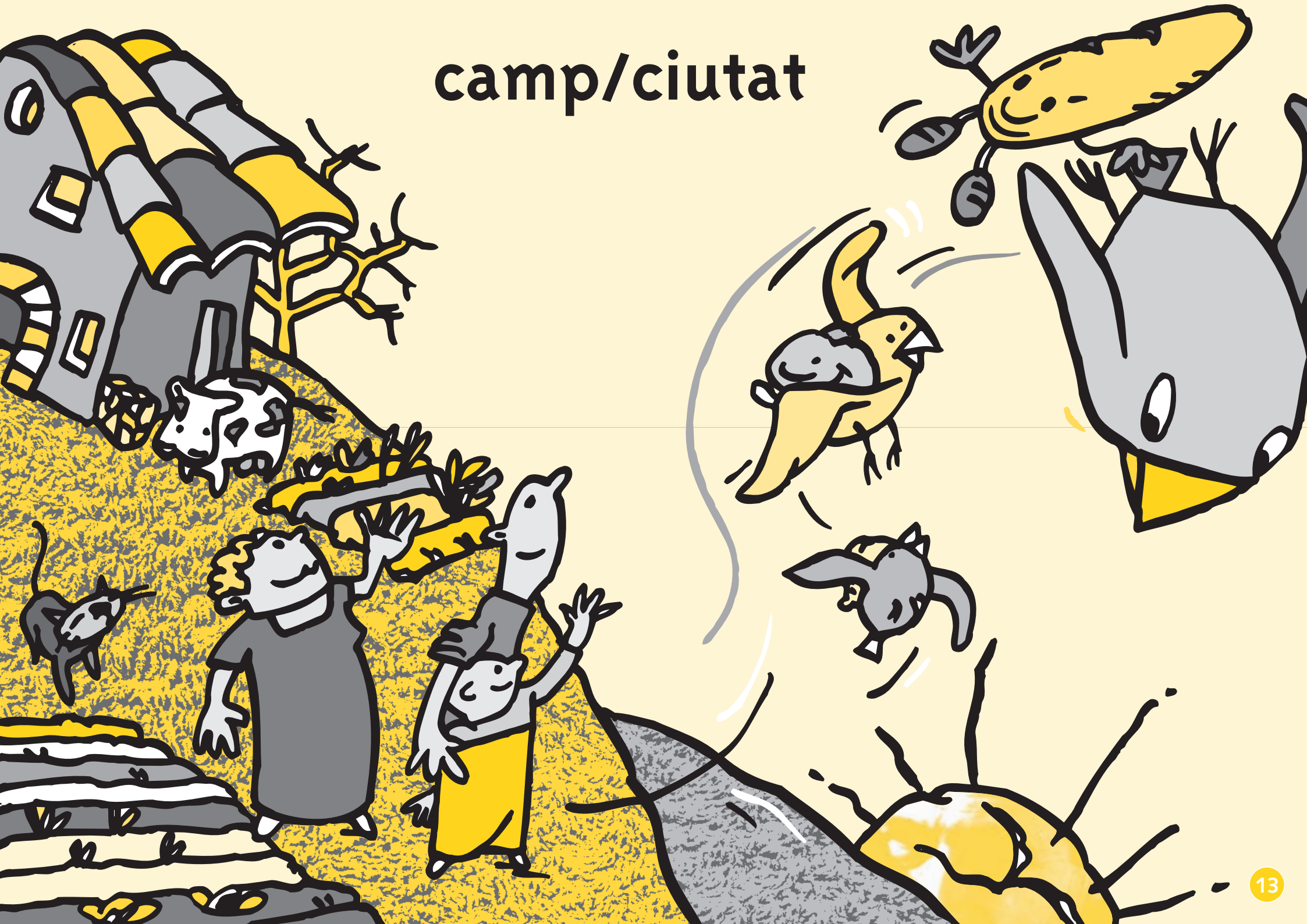
comprar

Busca les diferències que hi ha entre els dos dibuixos

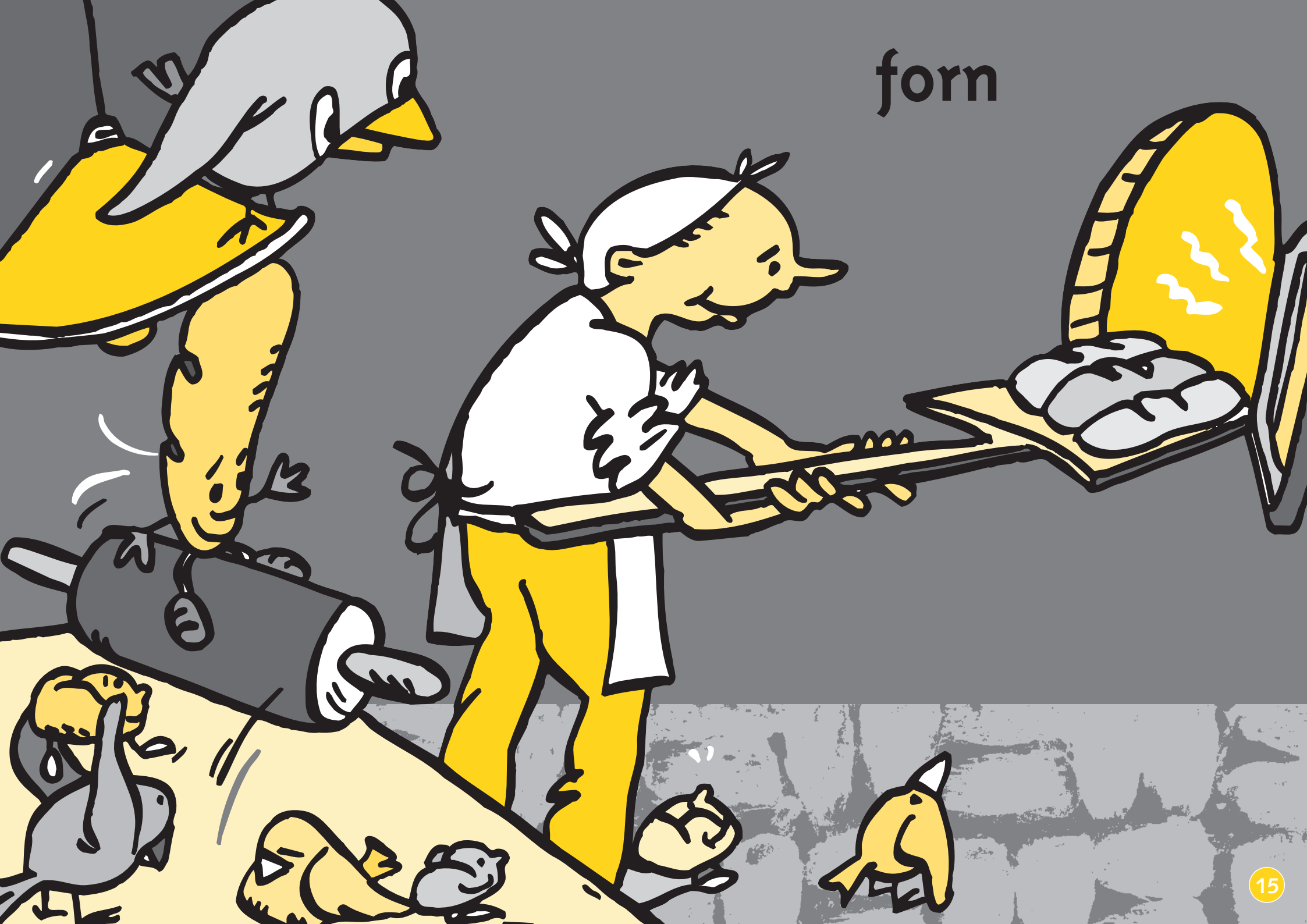
camp/ciutat

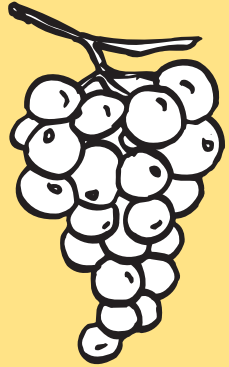
Què necessitem per fer pa?

forn

Fes la correspondència entre matèria i aliment

cacau

Encercla els aliments que habitualment mengem en entrepà

xocolata

Construim frases

picagroc

En Daurat viatja pel món

Vet aquí que hi havia una vegada un pa que vivia al país dels entrepans. On vivia en Daurat, que era com es deia el pa, tots els pans eren allargats, daurats i amb una crosta que feia cresta.

Un dia, en Daurat, tot parlant amb el seu pare, va dir-li que en un llibre havia vist uns pans diferents a ells: eren rodons, sense crosta i amb una altra olor. En Daurat va preguntar-li d'on eren.

El seu pare li va respondre:

— Mira, fill meu, de pans, n'hi ha per tot el món, i són tan diferents com et puguis imaginar: prims, gruixuts, amb crosta, sense crosta, rodons, de mantega, de llavors...

En Daurat va pensar que li agradaria recórrer tot el món i conèixer altres pans d'arreu.

Mentre pensava en totes aquestes coses, se li va acostar el seu amic Picagroc. En Picagroc era un ocell que passava temporades al país dels entrepans. Quan va veure en Daurat tan callat i pensarós, li va dir:

— Hola, Daurat, què et passa que estàs tan callat?

— Estic pensant com ho puc fer per conèixer altres pans del món.

— Si vols et puc ajudar, ja saps que viatjo sovint per diferents indrets, et podria servir de guia.

— Amic meu, no saps que feliç que em fas. Amb tu sí que ho podré aconseguir!

I així va ser com en Daurat i en Picagroc van emprendre un llarg viatge per conèixer altres pans del món.

Tot just començar el viatge, en Picagroc va dir:

— Hi ha països que no tenen el costum de menjar pa, mengen arròs.

— Així, cap on anirem? —va fer en Daurat.

— En primer lloc, anirem a un país on hi ha molts camps de blat.

Després de volar tot un matí, en Picagroc va dir:

— Ja hi hem arribat!

En Daurat va mirar avall i va veure immensos camps de color groc que onejaven.

— Ho veus, Daurat? Això són camps de blat madur a punt per a la sega.

— I què fan aquelles persones a dalt d'aquelles màquines?

— Amb aquelles màquines segaran el blat.

En Daurat estava meravellat, tot ho preguntava. En Picagroc anava contestant, encara que hi havia coses que no sabia. De sobte, van veure uns camps plens de tiges verdes amb moltes fulles.

— I això, què és?

— No n'estic segur, però em sembla que és blat de moro —va respondre en Picagroc.

Els dos amics continuaven fent camí, i quan es van acabar els camps, van trobar una ciutat. Era immensa, amb

edificis altíssims i amb carrers plens de gent, cotxes, soroll, olors...

— Aquí podem comprar pa —va dir en Picagroc.

— Què vol dir comprar? —va preguntar en Daurat.

— Recordes aquelles persones que segaven el blat? Per fer aquella feina, els paguen uns diners, que ells utilitzen per comprar allò que necessiten... És una feina molt dura!

— Però nosaltres no tenim diners!

— Tens raó, haurem de pensar què farem. Caldrà demanar ajuda.

Després de pensar un moment, en Picagroc va dir:

— Ja ho tinc! Demanarem ajuda als meus amics els ocells.

Els ocells, amb molt de gust, van acceptar ajudar-los. No havia passat gaire estona quan els ocells van venir acompanyats per uns panets rodons...

Després d'acomiar-se dels ocells i donar-los les gràcies, es van posar una altra vegada en camí. En Daurat estava tan cansat que es va quedar mig endormiscat. De sobte, va sentir la veu d'en Picagroc:

— Ei, desperta't, ja estem arribant! Ja veuràs com t'agradarà on anem, aquí també hi ha camps de blat, però no són tan grans com els que hem vist fins ara, aquí no utilitzen màquines en les feines del camp, fan servir eines manuals. La feina de pagès és molt dura, i a molts llocs del món, tot i que treballen molt, no guanyen prou diners per poder comprar altres coses que necessiten.

— Aquí també tens ocells amics? —va tornar a preguntar en Daurat.

— Sí, però no caldrà que els demanem ajuda, aquí conec molts camperols que fan pa.

Era veritat que per on passaven eren ben rebuts, i es notava que a la gent li agradava que en Picagroc els fes una visita. I així, uns quants pans més van voler afegir-se al viatge d'en Daurat i en Picagroc. Després d'uns quants dies, en Picagroc li va dir:

— Bé, ja és hora de reprendre el viatge.

— Quan vulguis, Picagroc, estic preparat.

Van estar volant sense parar tot un dia i tota una nit. Per fi, en Picagroc va dir:

— Ja hem arribat.

— Quines ciutats més boniques! —va exclamar en Daurat.

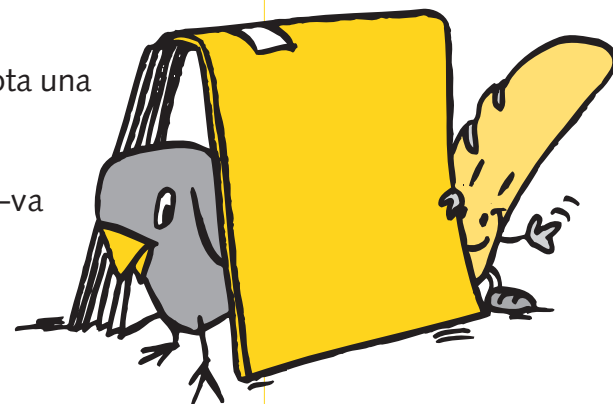
— Anirem a una ciutat on hi ha una persona molt especial, a qui segur que t'agradarà conèixer.

A mesura que s'hi acostaven, en Daurat anava sentint una olor que li era familiar.

— On som? —va preguntar en Daurat quan van arribar.

— En un forn, veus aquests pans d'aquí? A veure si també volen acompanyar-nos.

Quan el forner va saber el motiu del viatge dels dos amics, es va posar de seguida a treballar. Després d'un parell d'hores, va sortir de l'obrador amb uns pans ben olorosos. Molt agraïts, tots dos es van acomiadar, i sense perdre temps, van continuar el camí.

— I ara cap a casa! Agafa't fort, Daurat, volaré tan ràpid com pugui.

El camí cap al seu país era llarg, i estaven cansats, però la il·lusió de tornar a casa i explicar les seves aventures els donava forces per acabar el viatge.

Feia tot un matí que volaven, quan en Daurat va mirar avall.

— Què són aquests camps? —va preguntar.

— És una plantació de cacau, aquestes persones hi estan treballant —va contestar en Picagroc.

— I què hi fan en aquella cabana?

— No ho sé.

— Saps què? Baixa, que anirem a esbrinar-ho.

Quan van aterrar, van veure que arrencaven un fruit molt gros: era el cacau. Llavors l'obrien i li extreien tos els grans, i després els assecaven al sol. Alguns pans van proposar quedar-se en aquest país. Aleshores, en Daurat va tenir una idea genial: convidar el cacau al país dels entrepans. Tots van acceptar, i es van acomiadar. Tot seguit, van emprendre una altra vegada el viatge, ara acompanyats d'un grapat de grans de cacau contents de participar en aquesta aventura.

Per fi, van arribar al seu país. El pare d'en Daurat es va posar molt content de tornar a veure el seu fill i en Picagroc, i de tornar-los a tenir al seu costat. Després de descansar una estona, el primer que va fer en Daurat va ser ensenyar-li el cacau. El pare, quan el va veure, va dir:

— M'han dit que amb el cacau es pot fer xocolata. Li preguntarem a la tieta Roseta si en sap fer.

L'endemà al matí, de casa de la tieta Roseta sortia una oloreta deliciosa. Tots es preguntaven què podia ser aquella olor tan bona.

Heu endevinat què era? Ho heu encertat. Era xocolata.

Des d'aleshores, el pa i la xocolata es van fer inseparables.

I aquí acaba la nostra història. En Daurat, amb l'ajuda d'en Picagroc, havia aconseguit el seu propòsit: conèixer una pila de pans de diferents llocs.

